

Povèrni se od napúha & humiliare, inu ponížaj se iz S. Jèro, de se bo od tebe móglu réče, kakòr od njè: Flores cvèjtje Violice pèrkazále so se, in terra nostra, na naše Zemle: inu Bug nagmíral bo tvoj rud tèh tugentou, tè gnade préd nym, préd Ludmy inu Angeli; de h' zadnimo nad tabo se bo zgojúenu vídilu, de. Qui se híc humiliabit, Deus illum exaltabit híc, et in Coelestibus. Gdúr se tukaj &c. Kir skúzi tu povíhšan bóš tukaj inu tamkaj. Katéru de se zgódy, dodéli o Bug V(sega) M(ogóčni) skuzi zašlužéjnje tvojga ponížniga Synú Jezusa, inu prošnjo Jedèrte tè S. Divíce, de bomo po náuku JEzusavim, inu Exemplu tè S. Divíce, u' Ponížnosti k' enim Violicam postáli, inu iz njó h' tvoji časte u' pušalc tèh Izvólenih postauleni; kir tè bomo častyli na vékumaj. AMEN."

(Dalje prihodnjič.)

Književna poročila

Miran Brankov, Pesnitve. V Ljubljani. Izdal in založil Ivan Bonač. Tiskala Narodna tiskarna. 1916. 8° 136 + V. str. Cena vez knjigi 3 K 20 v.

M. Brankov je razdelil svoje „Pesnitve“ na Posamke, Balade, romance, legende; „Šopke in vence“ je spletel iz „triglavank, snežnic, nevenk, razvalink, morskih cvetk, križnic in miljenk“. Da občinstvo vidi, kake cvetke so zadehtele na najnovejšem vrtcu pod slovenskim Parnasom, utrgajmo na primer na drugi in osmi gredici po en cvet:

Drvar.

Oj lipa, ljubo ti drevo!
Zre lipa vez za žizen vso,
Ljubezen njuno lipa zre,
Na ljubju nosi nju ime.

Za carja stal, za cara pal,
Za carja kri in žizen dal,
Oj mlad junak, zaročnik mlad,
Pustil ji sami žizni jad . . .

*

Sekiro brušeno nosé
Drvar podirat lipe gre,
Pa vidi dekle ga mlado,
Drvarja prosi prelepo:

Vzel njega car, bojni vihar,
Ne sekaj lipe te drvar!
Edin je vidni moj spomin,
Na srečo ž njim spomin edin!

Srnjak in srna.

Na svetu ljubših ni stvari
Kot srne tenkonoge,
To šume naše poživi,
In poživi nam loge!

Ponosen je rogat srnjak,
On ljubi srno — ženo
In šeta ž njo iz mraka v mrak
Na pašo porošeno.

Kako ozira se na njo
Kot velik dostojstvenec!
Skazuje čast ji, ljubav vso
Kot mnog ne — mož krščeneč . . .

A srna mi pred njim zbeži,
Kadar ima mladiča,
Da ga srnjak ne umori,
Boji se za srniča.

Tako dekletu mu govori, —	Rad slušam . . . Dé mi lovec star:
Pod vdarci lipa že ječi;	„Srnjak je ves neumen,
Ima povelje to drvar,	Če rojena mu mlada stvar, --
Ne sme mu drugo biti mar . . .	Tako je — ljubosumen!“

Stanko Ilovčan.

Slovenische Kriegs- und Soldatenlieder. Aus Kunst- und Volksdichtung ins Deutsche übertragen von Dr. Rudolf von Andrejka. Laibach, 1916. Verlag der „Katholische Buchverlag“. V. 8°. 67 str. + 17 slik. Eleg. broš. 3. K.

Razkošno opremljena knjiga, kakršnih naši založniki tudi v boljših časih niso spravili mnogo na knjižni trg. S to antologijo prevodov je pl. Andrejka hotel dokumentirati, „wie sich im slovenischen Volke die ererbte Treue zur Dynastie und die Liebe zum Vaterlande in organischer Harmonie im Laufe der Jahrhunderte entwickelt haben und jene festen Grundlagen nationaler Kultur bilden, die im gegenwärtigen Weltbrande ihre Feuerprobe bestanden haben“. — Zbirka obsega 14 umetnih in 12 narodnih pesmi. Vodnikovo „Brambovsko dobro voljo“, prepesnitev Collinove „Wehrmannslust“, čitamo še enkrat v precej prostem prevodu. Vzporedimo n. pr. znano 3. kitico:

Drava čigava je?	Unseres Draustroms Well,
Soča čigava je?	unserer Soča Quell
Jih bomo varvali,	bleiben doch unversehr —
kdo jih če pit?	kommt nur herbei!

Kaj je ostalo od teh tako značilnih, krepkih Vodnikovih verzov v prevodu? Še manj smo zadovoljni s Prešernovo „Soldaško“, „das kernige, wegen seiner markigen Sprache schwierig zu übersetzende „Soldatenlied“, kakor pravi prevajatelj v v predgovoru. Zakaj je verz „Dopolnil sem devetnajst let“ spremenil v „Schon hab' ich achtzehn Jahre voll“, sam Bog ve; kdo bi slutil v nekam čudnem verz „Stets wechselnd seines Hauses Tür“ krasoto Prešernovega „Domà povsod, domà nikir“? — Koseskega „Vojaška“ naj pokaže tudi v prevodu onim „šolnikom“, ki so se zadnje čase po nepotrebnem spotikali ob nji, da je ta slavospev junaštva in poguma kakor nalašč ustvarjen za sedanjo mladino. O prevodu samem bi bilo to in ono pripomniti, n. pr. o tistih tekočih rimah izvirnika ob zaključkih posameznih kitic, o vsebini tretje kitice itd., toda vemo, da Koseskega umeti ni vedno lahka stvar, še težja ga prevajati. — Andrejkov prevod „Soči“ je Zvonovim bralcem že znan iz letošnje marčeve številke, ki ga je ponatisnila vzporedno s Funtkovim, ter nadkriljuje seveda Pregljev poskus v „Adria-Klänge“ (Görz 1907, 43—45). Iz Gregorčiča so uvrščeni v zbirko še sledeči prevodi: Cesarski razglas, Dekletova molitev, Za dom med bojni grom, Vojakove neveste poroka, Odlikovanje. Iz S. Jenkovi h pesmi sta ponemčeni „Pred odhodom“ in „Naprej“; iz R. Maistrovih poezij sta uspela prevoda „Rožmarin“ in „Krvavo solnce“. „Balada o Čožotih“ je med redkimi Aškerčevimi pesnitvami zadnjih let njegovega ustvarjanja, v kateri še utripuje pesnikova krepka mladeniška sila; v prevodu ni izgubila svoje lepote. — Drugi del obsega narodne pesmi; izvirno besedilo in napeve za večino prevodov najdeš v Maroltovi zbirki Slov. narodnih pesmi. V podrobnosti prevodov se ne spuščam, ker bi lahko nastala iz tega daljša razprava. — Iv. Grafena uer je dodal življenjepisne podatke o pesnikih, ki so našli mesto v zbirki. Domači umetniki so knjigo okrasili z manjšim in večjim umevanjem, z boljšim in slabšim okusom. Kazalke na razne strani pod slikami motijo in so nepotrebne.

Dr. J. Š.